

Uredništvo in opredeljevanje:
Maribor, Koroške ulice 5.
„STRAŽA“
 izhaja v ponedeljek, sredo in petek
 popoldne.
 Rokopisi se ne vračajo.
 V uredništvu se more govoriti
 venk dan od 11.—12. ure dopold.
 Telefon št. 113.

STRAŽA

Redna lista:
 Celo leto 12 K
 Pol leta 6 K
 Četrta leta 3 K
 Mesečno 1 K
 Posamezne številke 10 v.
 Zunaj Avstrije celo leto 17 K.
 Inzerati ali oznanila
 se računijo s 15 vin. od 6 redne
 petivrate; pri večkratnih ozna-
 nilih velik popust.

Neodvisen političen list za slovensko ljudstvo.

Št. 41. Maribor, dne 10 aprila 1912. Letnik IV.

Divjaštvo.

Na veliko soboto zvečer so neznan mariborski Nemci in nemškutarji divjali pred hišo gospoda poslanca dr. Verstovškega. Bilo je krika in vika več kakor dovolj. Družina dr. Verstovškova je bila — gospoda poslanca ni bilo doma — v smrtnem strahu. Divjanje se je pričelo na dan znamenje s strelom. Prej mirni in že v spanju snivajoči Kokoschinegov drevored je po strelo takoj oživel in pred hišo gospoda poslanca se je zbrala velika demonstracijska tolpa. Žvižgalo, kričalo in hajlalo se je vseprek.

Tako nekako se glase tudi poročila, ki jih čitamo o tem za mariborsko nemštvo nad vse sramotnim navalom na mirno družino našega poslanca v nemških listih. Pribiti hočemo v naslednjem samo nekatera najvažnejša in najznačilnejša dejstva, ki so s tem napadom v zvezi.

Mariborsko nemštvo je pokazalo s tem napadom najnižji kulturni niveau, na katerem stoji. Smo ljudje in večkrat kaj zagrešimo, kar brez ovinikov priznavamo, toda iti in napraviti pred hišo svojega političnega nasprotnika tak šum in kraval, kot je bil v soboto zvečer pred hišo gospoda poslanca, to je škandal in se oboja sam oči sebo.

Mariborska okolica se giblje. V prejšnjih časih smo imeli še vedno mnogo opravlja z drugimi deli zelenega Spodnjega Štajerja in se v našo žalost nismo mogli spuščati v podrobnosti naše mariborske okolice, sedaj pa, ko smo drugod s svojimi političnimi idejami že skoro povsod prodrli, ko stoji za nami združen že skoro cel Spodnji Štajer, lahko krepkeje obrnemo svojo pozornost na mariborsko okolico. In potreben je ta del našega Spodnjega Štajerja naše pozornosti, kajti tako zanemarjenih in nezavednih ljudskih mas, kot ravno v okolici Maribora, ne najdete lahko. Ne trdimo, da bi ljudstvo samo to zakrivilo, da bi bilo ono samo vzrok svoje zaočalosti, ampak slabši vpliv mesta je to zakrivil in vsekakor smo tudi mi precej zamudili. V marsikateri občini v mariborski okolici bi drugače izgledalo, če bi se bili mi recimo pred desetimi leti energično lotili probujevalnega dela. Toda kar je — je! Hvalimo Boga, da imamo vsaj sedaj priliko in možnost, vzbuditi okolico našega mesta. Je to sicer zelo nevhvaležno delo in človek doživi več kot eno razočaranje, toda vsekakor je pričetek že tu in to je gotovo tolažljivo. Med vsemi se je najbolj zavzel za probujo mariborske okoli-

ce dr. Verstovšek. Od tod jeza Nemcev in nemškutarjev. Tem ljudem ne more iti v glavo, da bi okoličani mariborskega mesta sami za-se mislili in se o-tresli jerobstva, ki jim je ravno v škodo. Ker smo začeli v tem oziru — v prvi vrsti dr. Verstovšek — odpirati ljudem oči, so postali ti veliki „Nemci“, ki pa nemščine niti pravilno ne znajo, razljurjeni in ogorčeni. Izbruh te jeze se je pokazal v soboto zvečer, ko so nemški „olikanci“ s svojim ravnanjem spravili v zadrego tudi tiste Slovence, ki se jih ne more spraviti v drugo navdušenje kot v navdušenje za odpadništvo in politično izdajstvo. Tudi ti ljudje in z njimi vsi mirni in pošteni Nemci pravijo, da je bilo ravnanje „Nemcev“, ki so se navalili na hišo mirnega someščana, navadno divjaštvo!

Če se enkrat dokumentira svoje politično uverenje s povesnimi kravali, kot so to storili mariborski „Nemci“ napram dr. Verstovškemu, potem je to vrhunec nedostojnosti in zasluži vsestransko grajo.

Vsa demonstracija je pa še tem bolj gnusna, ker dr. Verstovška ni bilo doma. Vsa podlost, vsa grdobija nemške nesramnosti dobi se le s tem konstatiranjem pravo sliko. Mislite si, kakšno mora biti duševno razpoloženje malih otrok, če slišijo, da se hočejo navaliti na njihovega očeta razdražene in pa razdivjane tolpe. Ali niso v smrtnem strahu otroci, ki slišijo tam zunaj na cesti zverinsko tuljenje in vpitje, ki velja njihovemu očetu? Ali se ne bo porodil v mladih srcih strah in groza, če done sem proti hiši, v kateri bivaajo sami brez očeta, divji žvižgi in sovražni kliči? Ali ni nekaj nezasišnega in škandal vseh škandalov, da se trese v strahu nedorasla družina, ker je baje oče povzročil „Nemcem“ nekaj nemirnih dni? Sramota, nepopisna sramota so takaj nastopi za mariborsko nemštvo.

K temu se nam še piše:

Wastian je lahko ponosen na svojo elito v Mariboru. Nemška kultura se je zopet pokazala v pravi luči. V državnem zboru so nemško-nacionalni kulturenci večkrat pokazali v preprih s socialnimi demokraci, da so najbolj surovi in robati ljudje, in sedaj so v Mariboru to potrdili. Zadnji teden je imel Wastian v Mariboru shod, na katerem je napadal poslanca dr. Verstovškega radi njegovega delovanja v mariborski okolici. „Marburger Zeitung“ je pisala kar tri uvodnike zaporedoma, v katerih je napadala dr. Verstovškega. „Grazer Tagblatt“ in „Tagespost“

plujeta venomer žvepljo na njega. Ni čuda, da je prišlo v soboto ob 9. uri zvečer do velikanskih demonstracij pred vilo gospoda poslanca, katerega ni bilo doma. Strah so morali pretrpeti nedolžni otroci in žena, ki so se že bili podali k počitku. Zbralo se je velikansko število ljudi; Kokoschinegov drevored je bil poln zbrane množice. Bili so demonstrantje iz boljših krogov; celo ženske z velikimi klobuki so bile med njimi. Govori se, da so demonstracije bile v zvezi z renegati tukajšnjega sodišča. Najprvo je počil strel, na to znamenje so začeli piskati, kričati, hajlati kakor Inčijanci. Nekateri so se posluževali raznih instrumentov. „Heil“-klici so se razlegali po celi okolici. Nazadnje je ta nobel gospoda še zapela: „Die Wacht am Rhein“ in odšla s svojimi baburami proti mestu.

Poslanec dr. Verstovšek, ki je večinoma radi poslov iz doma, se je obrnil na namestništvo, da to poskrbi za varnost njegove družine, ki ni varna pred poulično tolpo. Nemškutarja se moti, če misli, da bo de ugnala poslanca dr. Verstovškega v njegovem boju proti renegatu in nemškutarjem. Mi ostanemo, kakor smo bili.

Pismo iz Amerike.

Joliet, koncem marca.

Koncem tega meseca poteče pogodba, ki je bila sklenjena po velikem štrajku leta 1902 med posestniki antracitnih rudnikov in premogokopi ter potem od časa do časa obnovljena. Stvar je za vse ljudstvo več nego navadna važnost, kajti konec dogovorov z leta 1902 bo dal rudarjem povod, staviti nove zahteve. To se je že pred nekaj časom bolj ali manj jasno obetalo. Štrajk angleških rudarjev še bolj vspodbuda ameriške, da si svoje mezno razmerje zboljšajo. Taka gibanja so nalezljiva. Ker se premogovni baroni protivijo, prav kakor pred desetimi leti, dovoliti zahteve premogarske, je pričakovati spora, ki bo vanj zapletenih do 200.000 premogokopov.

Pred desetimi leti je razpor, ko je povzročila stiska za premog mnogo nadloge, poravnala komisija, imenovana po predsedniku Rooseveltu. Komisija je prisodila premogarjem povišbo plače za 10%, namesto zahtevanega 20% zvišanja. Namesto zahtevanega osemurnega delovnika so se pogodili na devet ur dnevnega dela, nasproti pa sta bili odklonjeni dve

Kratkomalo, Oza je odslej malokdo več videl. Le gospod župnik, ki so bili strasten lovec, so ga enkrat zasačili ravno tedaj, ko je gnal poškodnico rogljo iz Prčkovega zelnika. Bili so pa gospod župnik hudomušni, zato je niso kar naravnost se pokazali iz hoste, ampak malo postali za debelo smreko in motrili Oza, ki je zalezoval poškodnico rogljo.

Ko je zvrabil ubogo žival s skorjo kruha k sebi, jo je zgrabil za roge, jo pritrdil na srabot in začel s pridigo in kaznijo ob enem.

„Pozača ti, kratkorepa, mar so te tako učili moja ranjka mati!“

In lop — lop je priletela fižolovka po vsaki strani, menda radi ravnotežja.

Gospodu župniku se je usmilila uboga rogija in zaupili so nad Ozo:

„Človek božji, kaj tako upiješ, saj nimaš gluhe keze!“

Oza se je ozrl; ko je pa zapazil gospoda župnika od sv. Jurija, odnehal je s kletvico in fižolovko, zato pa nategnil srabot in pospešil korake.

Gospod župnik videč, da ga ni mogoče več ustaviti, mu zakličep

„Oza, Oza, zakaj preklinjaš kozji prekratki rep; jedenkrat se ti je že povrnilo na kratkost, mogoče bodeš še drugič mesto srajce oblekel rokavce.“

Gospod župnik so še svojo opazko potrdili s pikrim posmehom, ki je upokojenega ženina tako pičil v sree, da je odslej še bolj obrnil hrbet sv. Juriju in kar nič več ga ni bilo na Remšnik.

VII.

Gospod župnik so med tem časom, ko se je Oza kujal, umrli; Bastl se je tudi preselil v kraj, kjer se ljudje ne ženijo in tudi lepa Lojzika še dan-današnji nosi križe in težave, pa tudi venec deviškega stanu.

Užaljeni Oza pa ni dolgo vzdržal kot samec, ampak sam Bog ve kedaj se je v Ivniku poročil z

PODLISTEK.

Oza.

(Napisal Januš Golec.)

(Konec.)

Nastala je grobna tišina.

Očka Bastl so kmalu zapazili mučno vrzel in začeli Lojzi praviti: kako lepo je to, da je tako pridna, da tako vestno izpolnjuje četrto božjo zapoved; toda oče in mati ne bosta na veke na svetu in če se ne bode pravočasno ogledala po opori, bode pač morala sama ostati.

Prišli so Bastlov stric ravno do besedice „sama“, ko je naš poslušni ženin si že ogrizel vse nohte, na obeh rokav prav v živo in učinil za nameček nekaj čudnega, za njega usodepolnega. Dobro si je zapomnil, kako mu je Bastl med potjo zabičeval molčečnost. Tiho je bil kot miš, le roke je z malimi presledki tiščal v žep, čeravno mu je poprej Bastl zabičeval, da so človeške roke za delo in da naš prvi oče niso imeli žepov.

Adamov potomec, Oza, pa je v kljub vročini v glavi začutil mraz v rokah in jih zagrebal še vedno globokeje. Mravljinici so mu vedno bolj nagajali; in vročina mu je silila v glavo in segnil je v žep, da bi si obrisal potne srage. Toda o ojoj! Mesto robca je privlekel iz žepa hodno, nepotično cunjjo.

Sreča njegova, da ni bilo stare mežnarce tedaj v hiši; Lojza pa je tedaj tudi grizla škric na predpasniku, povešala oči in menda ni zapazila, kako je skušal Oza cunjjo na tleh pokriti s širokim in primerno dolgim stopalom. Brisal si je naš junak pot odslej z roko in zravnal oba poprej tako mična sve-drčka.

Vedno hujša vročina ga je nadlegovala, nezno mu je postalo v izbi. Pozabil je, da pokriva zunaj sneg Radlov hrbet in menda mislil, da pronaša streho iz grabe na hrib; prijel je za zgornji del suknje in se slekel.

Ni se spomnil sirota, da skriva brezrokavne rokave pod suknjo. Še le glaten krohot matere mežnarce, ki so ravno stopili v tem trenutku z žetanjem kozjega mleka v izbo, je vzdramil ljubko Lojzo in strica Bastla, da sta se ogledala.

Smeh hudobne babure in krepek sunek Bastlove roke spravil je tudi Oza k zavesti. Ogledal se je na debelo in opazil, da ima gole roke. Pozabil je na vročico v glavi, na suknjo in klobuk ter jo udrl kar skozi vrata.

Bežal je po Radlu navzdol, naravnost proti svoji kajšici in se ustavil še le pri debeli smreki, par korakov pred domovanjem.

Oprl je svojo še vedno vročo glavo ob smrekovo deblo in glasni: „Bu — bic“, pomešan z bridkimi solzami je pričal o njegovi bolesti, ali sramoti!

Očak Bastl so se menda srečno zmotili iz mučne pozicije, ker so jo kmalu urežali po drugi strani Radla k sv. Juriju z jezo in žalostjo. Z jezo zato, ker je njihova beseda padla na trda, obhojena tla; žalostni pa radi kozliča z liso na sredini čela, ki je bil za nje za zmiraj izgubljen.

VI.

Ozu se je po tej prestani sramoti gotovo ohladila tudi ljubezen do Lojze, katere odslej ni več zasledoval nobeno nedeljo, in žabe v Heblnovi mlaki so imeli tudi mir pred sitnimi gosti.

Do dobra se je zavedal naš ponesrečeni spubeč, kako dolg jezik da imajo mati mežnarca, radi tega pa se je tudi izneveril sv. Juriju in opravljal ob nedeljah in praznikih svojo krščansko dolžnost v Ivniku na Nemškem.

načdalni zahtevi: pripoznanje unije in plačevanje po teži na dan spravljenega premoga.

Tekom zadnjih desetih let pa so se stroški za žitek prav znatno povečali, rudniški posestniki so cene premogu dokaj zvišali. Kaj je potem umevnejše, nego da zahtevajo rudarji novo plačilno lestvico? Saj so posestniki premogovnikov vkljub povišanim plačam in skrajšani delovni dobi imeli sijajen dobiček. Povišba cene za 50c na ton jim je donesla, samo 42.000.000 ton na leto računano, 21.000.000 dol. vsako leto. Ena izmed premogovnih mogočnic je povišala svojo dividendo s 7 na 20%, in Lackawanna-družba, ki oskrbuje prodajo, a je pod nadzorstvom železnične družbe, plačuje tudi deset odstotkov.

Pred štrajkom leta 1902 ni mogla Reading Company plačevati nobenih dividend na svoje navadne delnice za 70.000.000 dolarjev, sedaj plačuje šest odstotkov. Leta 1902 ni plačala Lehigh Valley nobene dividende, sedaj plačuje 10%. Sedemere premogovne železnice skupaj plačujejo sedaj 16.503.283 dolarjev vsako leto več na svoje delničarje, nego pred štrajkom.

Pred nekaj dnevi so izdali posestniki antracitnih jam izjavo, v kateri zanikajo, da je hotel trust — kajti o tem je govor — povzročiti štrajk, da bi imel izgovor za zvišanje cen premogu. Izjava je pa bila odveč. Kakor uči izkušnja, skrbe premogovniški baroni za to, da delo trust tudi pri štrajku sijajen dobiček, ne pa občinstvo.

Politični pregled.

Volitve v dunajski občinski zastop.

Dne 23. aprila in dne 2. majnika t. l. se vrše na Dunaju velepomembne občinske volitve, ki bodo odločile usodo Dunaja. Za 78 mandatov se je že do sedaj priglasiilo 221 kandidatov. Bil se bo tokrat najljubejši boj, kajti vse krščansku nasprotne stranke bodo v kratki slogi složno postopale, da izirgajo Dunaj iz rok krščanskih socialcev.

Grof Stürgkh o svojih načrtih.

„Neue Freie Presse“ objavlja članek, ki se peča z izjavami ministrskega predsednika grofa Stürgkha nasproti svojim prijateljem, članom gospodske zbornice. Stürgkh je izjavil, da mu delajo tisti, ki naglašajo, da on parlament prezira, krivico; saj je večino svojega življenja v parlamentu preživel in da se še sedaj strastno zanima za politiko parlamenta. Nato je naglašal, da je bila prejšnja večina v zbornici preslaba in da so se tudi razmere izpremenile. Krščansko-socialna stranka, ki je prej zbornico vodila, se je sedaj pomaknila v ozadje in tudi Italijani so nevoljni radi težkoč glade na vprašanje laške fakultete. Prejšnja zbornična večina se je razdrobila. Vlada potrebuje večino s široko podlago. Imena ji ne išče. Organizirana večina, ki bo sposobna, da dela, je potrebna. Predno prične zbornica zopet zborovati, se bo grof Stürgkh z voditelji strank posvetoval. Vlada hoče ustvariti delovno večino. To večino naj bi tvorila nemška narodna zveza, krščanski socialci, Poljaki, Čehi in Jugoslovani. Manjših strank Stürgkh ne namerava izključiti; upa, da se večini tudi Italijani priklonijo, ko se reši vprašanje laškega vseučilišča; to upa tudi o Rusinih, ko se razmere med Poljaki in Rusini urede. Glede na sestavo te večine ne misli grof Stürgkh čakati, da bi se preje sklenila češko-nemška sprava, ampak hoče neodvisno od tega vsa stvar v roke vzeti. Če se bo delovna večina izkazala, se bo sestavilo tudi ministrstvo iz zapupnikov strank. Stürgkh je še pristavil, da naj bi večina rešila brambne in finančne predloge. Prepričan je, da bodo vlado glede na brambno prenosno vse velike stranke podpirale.

Lopandovo Jero, ki je svojega moža po velikosti in telesni moči nadkriljevala za cel laket. Hudo se je godilo odslej Ozu in večkrat se je pokesal, da je stopil v zakonski jarem.

Prišvedral je pred nedavnim časom k piscu teh vrst na Remšnik, vendar brez haveloka in preče, in mi začel jecljaje tožiti svoje gorje. Ob koncu, pa ko se je že do sitega najeccljal in so že tudi mene bolela ušesa, me je še poprosil, rekoč:

„Gospod, ko bi o — oni, saj znajo tako napraviti praviti, da bi —!“

„No, kaj bi?“ sem radovedno vprašal.

„I, saj ve — vejo, ko sva stala z mojoj pri altarju v Iv — Ivniku, sem na — nataknil tisti prstan po pomoti moji mesto na ta — ta le prst, na pa — palec. E, ko bi pa pa sedaj o — oni tako napravi — vili, da bi ga je — Jera meni nataknila na pa — palec, jim ne bo — bode zastoj.“

Ko je izgovoril, sem se mu prav od srca nasmejal.

Posmeha pa Oza že od nekaj ni trpel, zameril ga je tudi meni, prijel za kljuko in še zajeccljal v slovo:

„Glih taki so o — oni, kot so bili rajni faj — fajmošter; radi so se špo — špotali iz mene, pa že kmalu jih je mo — moral Lukič sedem klaffer globo — boko pokopati; pa ja — jaz tudi vem za — zakaj — ker so imeli špo — špotljiv jezik! O — o — njim se lahko glih ta — tako zgodi!“

Zaprj je dobri možak na to vrata in odslej ga nisem videl nikoli več na Remšniku.

Zaroka v cesarski hiši.

Kakor se zagotavlja, se bo že za časa bivanja našega cesarja v Wallsee-ju praznovala zaroka nadvojvodinje Elizabete, rojene leta 1892, najstarejše hčerke nadvojvode Franca Salvatorja, z bavarskim vojvodom Francem Jožefom.

Kitajsko.

Juanšikaj je sprejel te dni v avdijenci apostolskega vikarja v Peking u zelo prisrčno ter se ob tej priliki pustil informirati o dosedanem delu in številu kristjanov na Kitajskem. Konečno je izjavil, da se bo pod novo vlado varovala največja verska svoboda ter da bodo vsi državni in vojaški uradi dostopni vsem državljanom, ne glede na njihovo versko prepričanje.

Portugalsko.

Preko Berolina se poroča iz Lizbone, da je prišlo na velikonočno soboto pri procesiji v Chamuski do krvavih spopadov med katoličani in republikanci. Policija je prepovedala procesijo. Vkljub temu se je zbralo nad 5000 katoličanov pred stolno cerkvijo. Množica je šla v cerkev, snela raz sten nekaj svetih podob in jih je nesla v procesiji po mestu. A kmalu nato je pred cerkvenimi vrati eksplodirala neka bomba, ki pa k sreči ni napravila velike škode. Policija je nato zatvorila vse ostale cerkve. Ko je dospela množica pred iste in jih je našla zatvorjene, jo je to tako užalilo, da je siloma odprla cerkvena vrata. Sedaj so pa republikanci zastavili pot procesiji. V vrste katoličanov je priletela zopet ena bomba, ki je ranila več oseb. In to je dalo povod, da je prišlo do boja s samokresi in puškami. Iz oken so streljali na množico, ki se je spustila v beg. Tri osebe so bile usmrčene in 30 težko ranjenih. Še te vojaštvo je naredilo red.

Tudi v Faggiji je prišlo do sličnih žalostnih prizorov.

V Cibar u bilo 13 oseb težko ranjenih in ena oseba je bila ubita.

Ti portugalski divjaki še niti mirne procesije ne morejo videti! Res, žalostne razmere!

Raznoterosti.

Novi nuncij na Dunaju. Novoimenovani nuncij na dunajskem dvoru, monsignore Rafael Scapinelli, pride dne 16. t. m. na Dunaj.

Evharistični kongres na Dunaju. Velikonočni terek ob pol enajstih dopoldne se je zbral skupni odbor lavantinske škofije pod častnim predsedništvom ekscelence dr. Mihaela Napotnika, prevzvišene vladike, v dični dvorani knezoškofijske palače, da se posvetuje o uspešni udeležbi vernikov lavantinske škofije pri letošnjem trinajsetem mednarodnem evharističnem kongresu na Dunaju (od dne 12. do dne 15. septembra 1912). Prevzvišeni vladika pozdravi z navdušenimi, zgovornimi besedami navzoče odbornike, ki so prihajeli od vseh strani obširne škofije. Med njimi so bili skoraj vsi vlč. gg. dekani, odlični gospodi duhovskega in svetnega stanu; tudi gospe so bile dobro zastopane. Visoki govornik opozarja na mogočno gibanje, ki je nastalo vsled največje in največkratnejše slovesnosti na čast najsvetejšemu zakramentu med vsemi avstrijskimi narodi. Po ganljivih pozdravnih besedah pa govornik čestita duhovščini, da se bo lahko udeležila proslavljenja evharističnega velikega duhovna, brez katerega bi bila duhovščina to, kar je solnce brez luči, toplote in moči. Nadalje čestita možem, ki bodo imeli lepo priliko, da pokažejo očitno svoje versko prepričanje, kakor ga je med drugimi kazal paganski stotnik na Kalvariji, ko je Odrašenika priznal kot Sina božjega. Potem še čestita navzočim gospe. Žene so po vzgledu Kraljice nebes in Gospe sveta igrale v življenju Kristusovega veliko ulogo. Z ozirom na evharistično slovesnost še vsem nekaj želi, vsem nekaj obljubi in jih nekaj prosi, da bi škofija še za vsa prihodnjost uživala obilne sadove evharistične slavnosti. Preč. gospod kanonik J. Majcen se kot predsednik škofijskega odbora zahvali ekscelenci za milostno pospeševanje vseh priprav in prireditvev za proslavo Najsvetejšega, posebno pa za knjigo: Povabitev in poziv k primernemu praznovanju evharističnega leta 1912 v škofiji lavantinski. Potem sledi volitev tajnikov (dr. Medved, dr. Lukman, dr. Slavič) in blagajnikov (dr. Somrek, Dufek, Pöschl). Predsednik prečita došli program evharističnega kongresa. Preč. g. stolni župnik poroča potem, kaj naj duhovščina po škofiji stori v evharističnem letu, preč. gospod kanonik dr. Matek pa razpravlja, kako naj posamezni odbori gospodov in gospa delujejo, da bo udeležba v naši škofiji kolikor mogoče obilna in častna. Ob sklepu podeli prevzvišeni nadpastir višjepastirski blagoslov in sklene s katoliškim pozdravom prav zanimivo in pa vspodbudno zborovanje. Centralni škofijski odbor sestoji iz treh predsednikov (preč. gg. Majcen, dr. Matek, Moravec), treh tajnikov (dr. Medved, dr. Lukman, dr. Slavič), iz blagajnika (dr. Somrek) in odbornika g. prof. Vreže.

Iz poštne službe. Poštni oficijal gospod Ivan Cmerešek v Gradeu je imenovan poštnim kontrolorjem istotam.

Iz finančne službe. Za davčne upravitelje so imenovani davčni oficijali Josip Kahler, Anton Planinc, Rudolf Volovšek, Ignacij Kellner, Robert Stepic, Otokar Horvat, Karol Wanke in Franc Stadler;

za davčne oficijale davčni pristavi Avgust Kapfer, Franc Konrad, Friderik Mikl, Franc Rauch, Karol Vizjak, Franc Bikošek, Franc Pichler, Štefan Suc, Jernej Videmšek in Pavel Plauc.

Iz šole. Učitelj Julij Sadnik v Št. Pavlu pri Preboidu je dobil večmesečni dopust, nadomestuje ga pomožna učiteljica Marija Wudler. — Pomožni učitelj Bogomir Zdolšek je prestavljen iz Vranskega v Griže. — V Ljubečni pri Celju sta nastavljena kot pomožna učiteljica Julijana Samobor in kot pomožni učitelj Josip Gosak. — Za učiteljico na Prihovi je nastavljena Antonija Režavek.

Šhod županov. Na belo nedeljo dne 14. t. m. se vrši v Mariboru ob 10. uri predpoldne, Flößbergasse 4, tečaj za župane, svetovalce in odbornike. Predavali bodo: dr. Krek, dr. Pegan, dr. Korošec, dr. Leskovar, Roškar in Pišek. Vabljeni so na tečaj tudi vsi drugi ukaželjni možje in mladeniči.

„Narodni List“ je imenoval na veliki četrick evharistični kongres, ki se bo obhajal na Dunaju, „anarhisten-kongres“, to je zbor barab, ki so zoper vsako vero in oblast. Zbor 200 škofov in 40.000 duhovnikov imenuje liberalni list anarhističen zbor?!? Nadalje imenuje zborovalce „menažerijo“ in venčar bodo med temi naš svitli cesar, vsi nadvojvodi in najvišji dostojanstveniki. Državni pravdnik! Ali si spal ali si slep? Še vse premalo je povedal g. dr. Krek v Celju, češ, da moramo vsak večer vest izpraševati, smo li zadosti zaničevali liberalce. Liberalizem je namreč verska zmota in zato nima pravice do obstanka. Liberalni spiritual „Narodnega Lista“ vedno berači katoliški stranki za ljubezen in za spoštovanje do liberalnega prepričanja. Če ima tat prepričanje, da sme krasti, je li tedaj njegovo prepričanje spoštovanja vredno? In če ima liberalce prepričanje, da je njegova zmota resnica, ga ne sme nikdo spoštovati, ker je preveč len, da bi resnico našel. Liberalci zaničujejo v svojih listih in s svojim zgledom naše katoliško prepričanje in ropajo dobremu ljudstvu vero iz src, potem pa se še pritožujejo, da imamo tako malo ljubezni do njih, kakor Kristus Gospod do farizejev, katere imenuje: „linavce, prešestni in ničvredni rod.“ Pravo krščansko ljubezen torej imamo le, ako versko zmoto liberalizma preganjamo, ker sme kakor zdravniki, ki žgemo rano, katera je za ljudstvo najbolj nevarna. Verjamemo, da to liberalce boli. Ker liberalizem napada dobre katoličane ter smeji in oskrinja najdražje svetinje vernega ljudstva, zato ima vsak junaško ljubezen, ki liberalizem preganja in širitelje liberalizma moralno nakljuje, pa ne s pestjo, kakor bo trdil „Narodni List“, ki besede „moralno“ noče razumeti. Ako ropar napade popotnika, pa pride slučajno mož, ki roparja po glavi udari, da bi rešil popotnika, bo razun roparja še vsak priznal, da je mož celo prav storil. Če je v naglici roparja preveč udaril, mu tega ne bo noben pаметen človek zameril, zakaj „strast, ki izvira iz strastne ljubezni do resnice, ni nič slabega, pač pa hvale vredna.“ Tako se liberalci kaj radi pritožujejo, da imamo do njih premalo ljubezni; mi pa vemo, da ima junaško ljubezen, kdor se roparja ne zboji in ga če treba tudi s silo proč porine, da ne more več škodovati. Ropar pa je vsak, ki bližnjemu ropa dobro ime ali najdražji zaklad sv. vere; in ravno to se dogaja čestokrat v liberalnih listih in družbah. Kakor poroča dunajski list „Katholisches Sonntagsblatt“, so sv. oče papež Pij X. lansko leto dejali graškemu knezoškofu: „Katoliški cerkvi se ni treba toliko bati očitnih in bojazljivih katoličanov, ki bi radi z liberalci v božjem miru živeli.“ Torej imamo katoličani še preveč popustljivosti, prizanesljivosti in ljubezni do liberalcev. Ni tedaj dovolj, da se umaknemo v stran, da bi se izognili strelom, kadar liberalci na nas streljajo s puškami in topovi svojih brezverskih listov, knjig in javnih govorov, temveč mi moramo liberalnim vojakom in topničarjem meč resnice nastaviti naravnost na srce. Neizprosni boj zoper versko zmoto liberalizma, uničenje vpliva takih liberalcev, ki to versko zmoto razširjajo, pri vsakih volitvah in javnih nastopih, to je katoliško, možko in junaško delo, to je čista, prava krščanska ljubezen.

Odstop novoizvoljenega župana celjske okoliške občine. Nesrečno in popolnoma zavoženo politiko naše takozvane Narodne stranke občutimo vsi Slovenci v celjski okolici. Med tem, ko v mariborski okolici prodira trezna in smotrna politika Slovenske kmečke zveze, ko prihaja občina za občino v slovenske roke, ko padajo nemške trdnjave, ko se je stolp mariborskega nemškutarstva, okrajni zastop, pri lanskih volitvah tako močno zazibal, da je le za las manjkalo, da se ni zrušil v prah, vidimo v okolici celjski čisto nasprotno sledovje ponesrečene liberalne politike. To zasledujemo lahko izrazito pri teharski občini in na naši okoliški občini. Kamor le količkaj doseže nesrečna roka liberalnega generala dr. Kukovca, povsod vidimo le nazadovanje in pa razpad. Teharje smo zgubili popolnoma po krivdi Narodne stranke in ista usoda preti tudi naši občini. Ni nam treba nobenega proroškega duha, toda že sedaj lahko rečemo, da bo tudi naša občino strmoglavila v prepad nesrečne politike dr. Kukovca. Še se med liberalci možje, ki to uvidevajo, ki obračajo hrbet Narodni stranki in nikakor ne odobravajo zavožene strankarske politike dr. Kukovca, toda manjka jim poguma, da bi prav glasno povedali generalu dr. Kukovcu na uho, da je Narodna stranka vse drugo, samo narodna ni. Posrečilo se nam je, da smo se zedinili glede osebe za župana, in že se je vprizorila

uprav ostudna gonja v liberalnih listih zoper naše odbornike pristaje in zoper našega novoizvoljenega župana. Brez dvoma, da je to tiščanje strankajskih koristi v ospredje od strani Narodne stranke zbolelo blagega, obče uglednega in značajnega župana gospoda Sušnika, da je podožil mesto župana, češ, prerekati se z ljudmi takšnega kalibra je pod njegovo častjo. Še je čas, toda odbila je že najdajša ura! Može iz Narodne stranke, streznite se, upoštevajte dejanske razmere in ne tiščite moža v ospredje, ki je za župana nemogoč.

Glasovirski koncert v Klanjcu na Hrvaškem. Kakor nam poročajo, je priredil naš rojak gospod Fr. Filip Oštir, frančiškan v Klanjcu na Hrvaškem, glasovirski koncert, katerega vseh je bil v moralnem in materijalnem oziru prav sijajen. Hrvaški časopisi, kakor „Hrvatska“ in „Hrvatske Novosti“, so pisali o fra. Filipu in izvedbi koncerta prav laskavo. Naroda, največ inteligence, je bil veliki prostor natlačeno poln. Da zna fra Filip Oštir kot prav umetnik preko tipk predati narodu smisel skladbe, to je pokazal posebno v tretji točki: Beethoven: Černuče, tuga in radost. A brzino svojih prstov je pokazal in nas elektriziral v peti točki: Offenbach: Galopp. Publika ga je obdarovala pri vsaki točki z silnimi aplavzi. Kakor čujemo, misli gospod Filip Oštir na željo publike prirediti v kratkem zopet drugi koncert. J. P.

Matica Slovenska javlja, da je knjige za leto 1911 še dobiti. Zlasti naj bi jih naročili tisti, ki že imajo I. del romana „Branbovci“, ne ba II. dela, ki je izšel leta 1911. Vposlati je za garnituro 4 K.

Za „Slovensko Stražo“ je daroval gospod Vl. Pavlišek čez 1000 obrabljenih znamk. Hvala mu lepa!

Štajersko.

Maribor. Slovensko gledališče, Na belo nedeljo dne 14. t. m. se predstavlja „Hči mestnega sodnika“, žaloigra v štirih dejanjih. Po J. Jurčičevi povesti dramatisoval F. Plemič. Sodeluje orkester Glasbenega društva. Blagajna se odpre ob pol 7. uri. Začetek točno ob pol 8. uri. Prihodnja predstava: „Ciganski baron“, opereta v treh dejanjih.

Maribor. S 1. aprilom je otvoril v hiši gospoda Karola Jarčiča na novem Glavnem trgu v Mariboru trgovino s steklom, porcelanom in okvirji za podobe gospod Ivan Dežman. Opozarjamo na tozadevni inserat v našem listu.

Maribor. Že na drugem mestu poročamo o mačji muziki dr. Verstovšku. Trezno misleči nemški meščani ostro obsojajo ta najnovejši junaški čin naših „kulturonoscev.“ V naše uredništvo prihajajo osebe iz meščanskih krogov, ki brez pardona žigosajo ravnanje naše nemškutarske barabske klike v boljši obleki. Znaqa so nam nekatera imena teh temnih nočnih prikazni, povemo pa, da bo marsikdo še hudo zaočivil, ko ga bomo malo potipali za njegova pangermanska ušesa. Stavek v „Marburgerci“ eine spontane Entrüstungskundgebung durch eine solenne Katzenmusik“, se za marsikaterega bržčas že tako glasi: „Ein widerlicher moralischer Katzenjammer, als die Folge der Katzenmusik!“

Maribor. Dodatno k poročilu k mačji muziki dr. Verstovšku še pripomnimo, da ni bilo nobenega policaja blizu. Demonstrantje so popolnoma nemoteno skozi pol ure rjovel in tulili, kakor divje zveri v menažeriji. Tukaj se je pokazala vsa nemškutarska kultura in pravi gnusni nagoti. Poslanci! Mi zahtemo, da se podržavi naša policija!

Sv. Magdalena pri Mariboru. V prvem četrtletju je bilo: porok 27, krstov 110, mrličev 153 in 14 sprejetih v katoliško cerkev.

Tezno pri Mariboru. Dne 5. t. m. je padel 4-letni otrok kurjača Franceta Reiha na Tezno v vrelo vodo, katera je bila za kopanje pripravljena, in se je tako hudo opek, da bo umrl.

Ruše. Kakor zvemo, gre gospod Jožef Peteln, poslovdnja pri Vošnjaku, v Maribor. Rušani nič ne jočejo, Smolničani so pa celo veseli.

Ranca pri Pesnici. V sredo je nastal pred krčmo Hojnika na Ranci tepež, pri katerem so trije hlapec posestnika Praha na Ranci 20letnega posestniškega sina Ruperta Flejšakerja tako hudo stegli, da je slednji zadobil hude rane in so ga morali odpeljati v bolnišnico.

Sv. Lovrenc na Dravskem polju. Pri nas se je ustanovila prepotrebna strojna zadruga, ki je četrta te vrste na ptujskem polju. Takoj je pristopilo k zadrugi 38 odličnih kmetov članov. Govoril je naš zasluzni deželni poslanec velečastiti gospod Josip Ozmec.

Ptuj. Prejeli smo sledeči popravek: „Ni res, da je „duša celega podjetja tujec inženir Spychiger protestantom na Ptujju kupil zemljišče za protestantsko cerkev in pastorjevo hišo.“ — Res pa je, da podpisani inženir Spychiger v Ptujju nisem nikdar ne za-se ne za druge nikakoršnega zemljišča kupil, ali v ta ali oni namen daroval. — Istotako torej tudi ni res, — kakor piše „Straža“ v istem članku nadalje proti meni — da „tujci prihajajo v naš kraj, da se jejo med dobro katoliško ljudstvo ljuliko lutriš-vere.“ — Res pa je, da „sejem“ nikakoršne „ljulike“ — da nisem prišel v ta kraj zaradi „lutriš-vere“ in da izvršujem le svoje zgolj gospodarsko delo. — Ni res, da hočem komu „električnim potom vriniti tudi protestan-

tizem“, — res pa je, da protestantizma ne „vrivam“ nikomur in nikdar, ne „električnim“ ne drugim potom. S primernim spoštovanjem. Ing. S. Spychiger.

Celjska okolica. Naš novoizvoljeni župan gospod Avgust Sušnik je odklonil županstvo naše lepe slovenske občine. Blagemu in mirnemu možu je pač presedalo ostudno in prav liberalno zavijanje resnice izza zadnje volitve.

Celje. Nekdanji prvaki so kot „Slogaši“ igrali do zadnjih državnoborskih volitev svojo neodkritosrčno slogaško politiko. Ko so o priliki padca dr. Ploja spoznali, da naše ljudstvo dobro pozna njih nakane, so vrgli krinko z obraza in pokazali liberalno barvo. Pisava „Sloge“, izročitev celjske posojilnice v roke Narodne stranke, posebno pa kapitulacija v političnem društvu „Naprej“ priča, da so „Slogaši“ s vsemi svojimi četami prestopili v tabor Nar. stranke. Politično društvo „Naprej“ ima sijajno zgodovino. Probuja spodnještajerskih Slovencev, je njegova zasluga. V Celju je vodilo vse delo za okrepljenje slovenskega življa, zbiralo je celjske Slovence in pripravljalo za osamosvojenje, a — sedaj? Prišlo je v roke ljudem, ki bodo društvo izrabljali za svoje ponosne kandidate, za narodni razvoj pa društvo ne bo moglo in tudi ne bo smelo delati, ker je Narodna stranka tesno zvezana z Nemci, o čemur pričajo na primer volitve v Framu, koalicija baron Moskon—dr. Kukovec, glasovanje Nemcev za Robleka, boj proti obstrukciji itd. itd. Vsak zaveđen rodoljub gleda s strahom v bodočnost, ker je Narodna stranka do sedaj pokazala svojo spretnost v tem, da je razdrlo in uničila to, kar se je v Celju za časa Dr. Dečka za Slovence doseglo. Kam plovemo?

Celje. Vsestransko se je ugibalo, zakaj se je Narodna stranka, ki je spala kakor zakleta kraljičina spanje brezdelnosti, naenkrat vzbudila k novemu življenju; povpraševalo se je, kdo je oni čudežnik — princ, ki je povzročil to „vstajenje“ Nar. stranke. Odgovor je kratek: posojilnica v Narodnem domu v Celju. Starini so se odločili, izročiti počasi staro posojilnico Narodni stranki, katera bo z njenimi tisočaki rešila tiskarno, vinarsko zadrugo in poplačala ogromne dolgeve izza volilnih borb. Začetek je že storjen; letos so se volili pristaši Narodne stranke v nadzorstvo posojilnice, med njimi dr. Kalan, ki je najdrznejše nastopal o priliki zadnjih državnoborskih volitev v Savinjski dolini. Slovenci na Spodnjem Štajerskem! Zaponimo si, da je posojilnica v Celju prenehala biti slovenski zavod in postaja zavod Narodne stranke. Posledice, katere bo povzročil ta korak starinov, se bodo bridko maščevale v težkih časih, kateri še čakajo posojilnice, ki so včlanjene pri celjski zvezi.

Veržej. V nedeljo dne 31. marca je bil pri uas shod, ki ga je sklical naš liberalni poslanec dr. Kukovec, ali bolje rečeno: boreski študent Križanič. Vršil se je v gostilni gospoda Hedžeta. Za predsednika je bil izvoljen Seršen, ekonom, ker tukajšnji preds ojniki gospod Osterc ni hotel sprejeti. V začetku je naš vrli tržan gospod Koroša liberalce nekoliko podražil. Poslanec Kukovec nam je v svojem govoru povedal, kar smo že davno vedeli, da on ni za obstrukcijo v štajerskem deželnem zboru. Dobro, smo si mislili pri tem, če nisi ti za obstrukcijo, pa jih je še drugih dvanajst. Ti moraš biti proti, ker drugače bi bilo premalo razločka med liberalnimi in pravimi slovenskimi poslanci. Da pa je v očigled krivicam, ki se nam gode v štajerskem deželnem zboru, moralo enkrat priti do obstrukcije, to uvideva vsak zaveđen Slovenec, ki ni liberalno prifrknjen. Govoril je dr. Kukovec nadalje o škodi, ki jo baje dela obstrukcija. A saj je vendar obstrukcija politična vojska z najostrejšim orožjem! Kdor se pa vojskuje, vedno nekaj riskira, vedoč, da z zmago itak vse dobi, kar zahteva. In to je ravno čudno: ogromna večina slovenskega štajerskega ljudstva je voljna utrpeti kako začasno škodo, samo da pridemo enkrat do svojih pravic v deželi. Liberalci pa in njihov general dr. Kukovec so podobni onemu vojaku, ki bi ob času, ko so vsi njegovi tovariši proti sovražniku potegnili sablje ali nastavili bajonete, vzač za njimi klical: Ne, ne s sabljami in bajoneti, ampak z nožki za dva krajcarja! Tako početje se po pravici imenuje politično izdajstvo. Kukovecva stranka ni torj stranka miru in spravljivosti, kakor je govornik zatrjeval, ampak stranka omafijivosti in političnega izdajstva. Tudi vučenski gospod Cvetko ni mogel, da bi se ne bil oglasil k besedi. Ljudi je bilo na shodu kakih sto, a med njimi tujcev netržanov največ. Konečno se je še sprejela neka resolucija zoper obstrukcijo, ki bo pa imela tak vseh, kakor če bi otroci na paši sklenili, naj odslej teče Mura od Veržeja proti Račgoni in ne več, kakor do sedaj. Za ta shod se je največ trudil neki dolgi študent iz Borec, ki je v svojih juridičnih knjigah našel zapisano, da je bil tak liberalni shod v Veržeju nujno potreben.

Z Menine. Jurek: No, Florijan, kaj še nisi abstinent, da tako brumno vlečeš iz steklenice Haložana? — Florijan: Dokler ga je še kaj v polovnjaku, ga ne bom drugim šenkaval, je prčdrago dandanes. — Jurek: No, potem pa se vpišeš za poskušnjo do jeseni; ko pride novo cenejša, ga pa lahko spet srebješ. — Florijan: Kakor sem rekel, v liberalnih krčmah, kjer nimajo „Straže“, ga že ne jemljem. — Jurek: Tudi jaz sem za to, odkar nas je znani prijatelj za osle zmerjal vse, ki smo se pri kaplanu Jali zapisati v strokovno društvo. — Florijan: Tudi jaz držim s kaplanom, čeprav je mojega fanta nabil v

solu, ker je dobra duša in ničesar ne zameri, se liberalcem se odkriva, čeprav ga sramote v javnosti. — Jurek: Res je, jaz na kaplanovem mestu bi že tistega dolgega jurista radi razžaljenja tožil, saj je Bezgajbar priča. — Florijan: Kolikor ga poznam, ne bo, ker se mu vdova smili, pa tudi Tička bi si od-tujil. — Jurek: (Tiček mu donaja novic iz liberalnega tabora o pesnikih, ker slikarja so skoraj ven vrgli, ko je svoj nos vtaknil v napredno ložo. — Florijan: Tistih o bikorejski zadrugi že ne, te mora imeti „Straža“ od drugod. — Jurek: In ravno tista jih je tako spekla, sedaj gruntajo, kje bi imela ta zavruga sedež. — To ti pa drugič povem, če se oglasiš po piruhe. — Jurek: Pridem gotovo, ker me stvar zanima.

Gornjigrad. Šolo se smatra v učiteljskih krogih za „noli me tangere.“ Tega principa se držimo tudi mi, dokler je mogoče. Zato pustimo učiteljem veselje, da naročijo otrokom za na cesto „Dober dan“, mesto „Hvaljen bodi Jezus Kristus!“, zakaj v šoli se vendar le še tolerira ta pozdrav, čeprav je katehet le pomožni učitelj, ki se ne vabi, kadar se ima na fotografiji kazati laicizirana moderna šola, kjer je le en pastir. Mi pustimo, da se smatrajo razredi za otroški vrtec, ker jih pohaja otrok, ki ni v razrednici vpisan; saj nas to nič ne briga, ali imajo ostali šolo obvezni iz čitanja 1 ali 5. Ne tako oni. Ker so dobili nekateri trški nepridipravi iz katekizma slab red, se je nagovarjalo do nepristojne višje oblasti. Kako človeka politika zaslepi! Smo mislili, da se bode te zažvoljili s tem, da vam pustimo Pegaza na miru, čeprav se vam nič kaj ne poda, da ga jašete javno.

Gornjigrad. Na veliko soboto je preminul tukaj Prodnikov oče Presečnik, čigar sin je v Ljubljani notarijski kandidat. V zadnjem času se ni več udeleževal volitev, ker je bil krščanskega prepričanja in je spregledal pogubnost liberalizma v gospodarskem in verskem oziru. N. v m. p.!

Sv. Peter v Savinjski dolini. Veliki teden je nam prinesel veliko žalost, ker je č. gospod Berdev Peter, četrtoletnik mariborske bogoslovnice, veliko sredo popoldne, kakor že kratko javljeno, umrl. V začetku svečana je prišel domov k materi-vdovi, da bi se okrepil. A jetika mu je uničila zgodaj nadepolno življenje. Veliki petek predpoldan smo ga spremili k zadnjemu počitku. Sprevod je vodil podravnatelj bogoslovnice gospod dr. Somrek iz Maribora, ki je imel tudi nagrobni govor. Razen domačega gosp. župnika in kaplana Žagarja iz Mozirja se ni udeležil pogreba noben duhovnik, ker radi cerkvenih obredov velikega tedna težko gredo od doma. Drugega ljudstva je bilo mnogo. Med sorodniki je bila žalost ogromna, ker so se že pripravljali na bližnjo primicijo. A naj se tolažijo, vse kar Bog stori, vse prav naredi!

Koroško.

V Kloštru pri Grebinju se vrši dne 14. aprila na belo nedeljo ustanovni shod izobraževalnega društva. Govori dr. Rožič iz Celovca.

Duhovniške vesti. Imenovan je provizorjem v Borovljah častiti gospod Franc Vuk, provizor v Kotmarivasi; oskrboval bo tudi župnijo Podljubelj; č. gospod Viljem Frohwiss, kaplan v Kotlarčah, kakor provizor v Lölling. — Prestavljeni so častiti gospodje kaplani: Jožef Prasser iz Trebinja (Treffen) v Kotarčah; Jožef Huber iz Stalla v Trebinje, gospod Karol Fellner iz Pliberka v Stall. — Instaliran je bil v nedeljo, dne 31. sušca na župnijo Kotmaravas č. g. Janko Arnuš.

Kranjsko.

V hribih ponesrečil. Od vseh strani prihajajo strašna poročila o nesrečah, ki zahtevajo na gorah številnih človeških žrtv. Tokrat je naš slovenski gorski orjak Stol na Gorenjskem ugrabil evetočo človeško življenje. Dne 4. t. m. se je podala dijaška družba mladih prijateljev naših planin na goro Stol. Povabili so tudi mladega, obče priljubljenega profesorja na ljubljanski državni gimnaziji dr. J. Cerka. Družba je od postaje Žerovnica veselih obrazov korakala po strmini, četudi je pihala grozna burja. A naenkrat pa potegne tako silen veter, da je profesorja dr. Cerka vrglo preko neke skale v globočino, koder je z razbito glavo obležal mrtev. Obče priljubljenega profesorja so prepeljali v Ljubljano, kjer je bil na velikonočno nedeljo ob velikanski udeležbi občinstva pokopan. — Iz Ljubljane je odrinil turistom, ki so z velikim trudom priplezali do Prešernove koče, na pomoč oddelek 16 vojakov ljubljanskega planinskega polka, ki so mu poveljevali štirje poročniki. To vojaško ekspedicijo so spremljali domačini in tu se je pripetila skoro še ena nesreča. Domačinu, nekemu mizarju, se je prav blizu mesta, kjer je ležal mrtev profesor dr. Cerka, tako nesrečno izpodrsnilo, da je drčal kakih 600 metrov globoko po snegu. Po obrazu in po trebuhu in rokah se je močno odrgnil in le za las je manjkalo, da ni telebnil v prepad. Dobil je močne poškodbe. Tudi dijak Zdenko Kunc se je precej poškodoval. Vojaštvo je s pomočjo domačinov rešilo dijake in jih je spravilo do Žerovnice, kjer so jih s skrbjo in žalostjo čakali stariši in sorodniki. Nesrečo je zakrivil hud vihar, deloma pa tudi to, ker niso bili udeleženci dovolj opremljeni z vsemi pripomočki, ki jih rabijo hriboolazci.

Pridnega učenca, poštenih starišev sprejme takoj g. Fr. Duchek, svečar, Maribor. 380

Gostilna

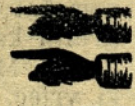
in nekaj čez 20 oralov posestva v dobrem stanju, gostilna je ob veliki božji poti, dobro znana in priljubljena, se proda. Cena 40.000 K. Lahki plačilni pogoji. Več pove upravištvo. 377

Krasna ura zastonj!

Da seznanimo našo trdko, razpošiljamo krasne zlato-duble verižice, stale poprej 10 K, sedaj samo za 2 K. Vsak naročnik verižice še lako dobi lepo žepno uro zastonj. Postrežba realna, brez riziko, ker se vrne denar, če blago ni všeč. Pošilja se po povzetju. Henrik Weiss, urar Nagysalló, kom. Bars, Ogrsko. 92



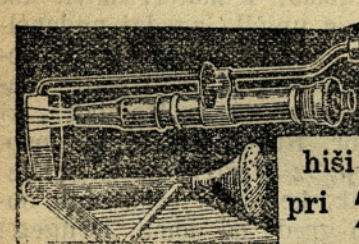
Gostilna



v živahni ulici v Mariboru, blizu kolodvo-
ra, obstoječe iz dveh pritličnih hiš, ena za
gostilno in ena za stanovanje, prva ima 2
gostilniški sobi, kuhinjo, shrambo za jedi-
la, sobico, shrambo za meso, lep vrt za go-
ste s kegljiščem, z gospodarskim poslopjem,
hlevi, zelo velik vrt za zelenjavo, se ra-
di rodbinskih razmer tako j
proda. Gostilna je stara, na
dobrem glasu in dobro doča.
Kapitala je treba 30.000 K, ostalo lahko o-
stane. Več pove upravištvo tega lista. 91

Aparat za lotanje

kakor ga kaže



poleg
stoječa
slika

in kateri bi v nobeni
hiši naj ne manjkalo, se dobi
pri **Zinauer & Co.**

281 **Sv. Jakob v Slov. gor.**
Cena s svincom in ravnilom samo 5 K. Po-
šilja se po povzetju. 44
Jako priprosto! Zelo praktično! Nobena igrača!

Gostilna

z gospodarstvom vred, blizu Maribora, ob okrajni
cesti, popolna koncesija, žganjetoč, trafika, posestvo
arondirano, se radi rodbinskih razmer tako zelo po-
ceni proda. Cena le 14.000 K. Več pove upravištvo
tega lista. 92

Slikar in pleskar

Prevzamem vsa dela
dekoriacijske, slikarske in
pleskarske stroke, katera izvr-
šujem vestno in po najnižjih cenah.

Mihael Dobravec v Celju
Gospodska ulica 5.

Kdo še ne ve?? kje je slovenska trgovina??

Dovoljujem si svojim cenjenim odjemalcem naznaniti, da sem svojo trgovino z modnim in manufakturnim blagom, platnom, suknom, perilom ter raznovrstnimi platninami in krojaškimi potrebščinami preselil z Glavnega trga 19 v **Gosposko ulico 5.** Ker imam sedaj veliko večje in lepše prostore ter **velikansko zalogo** novega modernega v mojo stroko spadajočega blaga iz prvih tovarn in po zelo nizki ceni, mi je mogoče svoje cenjene p. n. odjemalce vsestransko postreči v najboljšo zadovoljnost. Jamčim za strogo reelne cene in solidno postrežbo ter se priporočam z velespoštovanjem

J. N. Šoštarčič, modna in manufakturna trgovina
Maribor, Gosposke ulice št. 5.

Loterijske številke: Dne 6. aprila 1912.

Trst	87	13	39	50	85
Linc	61	81	23	79	2

Otvoritev gostilne pod vejo

dohod po lepi ravnic v Počekovi pri Mariboru, sedeži zavarovani pred vetrovi in dežjem Izvrstna domača vina. Za mnogobrojni obisk se priporočata

Alojzij in Ivana Jerič.

Schlüter- kruh

redilen, lahko prebavljiv, okusen,
ostane dolgo svež, lep kruh in
cen. Izdeluje 14

pekarna Berner

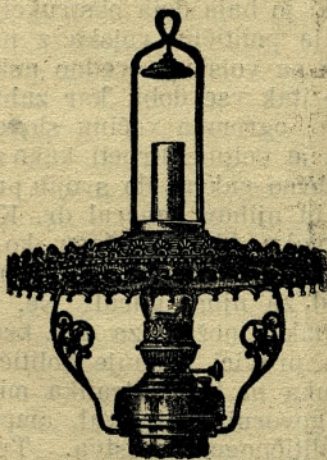
Koroška cesta, filialka v Teget-
hoffovi ulici.

Volneno

za ženske in sukno za moške obleke
zadnje mode razpošilja najceneje

Jugoslovanska razpošiljalna
R. Stermecki v Celju št. 301.

Vzorec na zahtevo poštnine prosto.



Edina štajers. narodna steklarska trgovina
na debelo in na drobno

Franc Strupi :: Celje

Graška cesta

priporoča po najnižjih cenah svojo bogato zalogo steklene in porcelanaste posode, svetilk, ogledal, vsakovrstnih šip in okvirjev za podobe.
Prevzetje vseh steklarskih del pri cerkvah in priv. stavbah.
Najsolidnejša in točna postrežba.

Vino belo in rudeče, novo in
starina, zajamčeno pristna bi-
zelske vina, prodaja in razpošilja
v množini od 56 lit. naprej **Janez Kovačič,**
gostilničar Melje 85 p. Maribor. 101

Jožef Pfeifer

tovarna poljedelskih
in kmetijskih strojev
livarna za železo in medenino v
Hočah (Kötsch) pri Mariboru
priporoča **travniške brane in**
druge kmetijske stroje ::

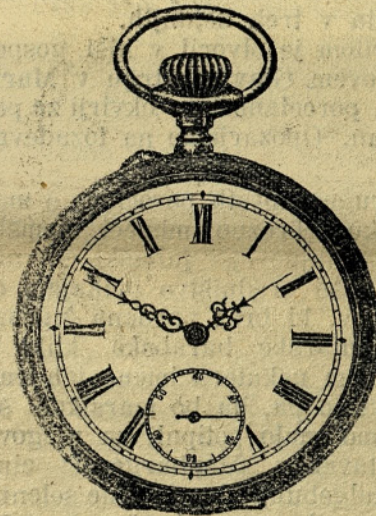
Zahtevajte cenike brezplačno in poštnine prosto.

Franc Pleteršek

Maribor, **Zaloga**
Koroška
cesta 10. **pohištva**

Bogata zaloga poliranega, medlo poliranega
pohištva iz trdega in mehkega lesa za spalnice,
obednice, za kuhinjsko pohištvo, zaloga divanov,
podstavk, žimnic, stolov in ogledal, otročjih pos-
telj iz železa po zelo nizkih cenah. 83

Slovenci pozor!



Poročne prstane
vsake velikosti in po naj-
nižji ceni; ne votle am-
pak polne (masivne.)
Za blago jamčim in gra-
viram zastonj.
Posebno priporočam no-
ve slovenske plošče za
gramoton, v katerih i-
mam sedaj posebno ve-
liko izbiro.
Delavnica za popravila.

**Urar, očalar in
zlatar**

Franjo Bureš Maribor
Tegethofova cesta št. 39.



Kmečka hranilnica in posojilnica v Ptujju

registrovana zadruga z neomejeno zavezo.

Uradni dnevi

so: vsako sredo in vsak petek od 8.—12. ure in
vsako nedeljo od 8.—10. ure dopoldne. Vplačuje
in izplačuje se redno samo ob uradnih dnevih. Po-
jasnila se dajejo vsak dan od 8.—12. ure dopoldne.

Uradni prostori

nahajajo se v Minoritskem samostanu v Ptujju.

Hranilne vloge

obrestuje se po 4 1/2% od 1. oziroma 16. v mesecu po
vložitvi in do 15. oziroma zadnjega pred dvigom. Ne-
vzdignjene obresti se koncem junija in decembra vsake-
ga leta pripišejo glavnici ter kakor ta-le obrestujejo. Spre-
jemajo se hranilne knjižice drugih zavodov kot vloge
ne da bi se pri tem obrestovanje kaj prekinilo in ne da
bi stranka imela pri tem kakih potov ali sitnob.
Na razpolago so strankam brezplačno poštno-hranilne položnice
564 št. 118.060 in domači nabiralniki.

Posojila

se dajejo na vknjižbo po 5—5 1/2%, na vknjižbo
in poroštvo po 5 1/2%, na osebno poroštvo po 6%,
na zastavo vrednostnih listin in tekoči račun pod
ugodnimi pogoji.
Prevzamejo se dolgovi pri drugih zavodih in zaseb-
nikih; prošnje za vknjižbo se delajo brezplačno.